

fuldt paa det rene med, at adskillige af de Foranstaltninger, Ministeren har truffet dels selv, dels gennem Prisreguleringskommissionen, har haft en meget gavnlig Virkning, idet de voldsomme Prisstigninger, der fandt Sted straks ved Krigens Udbrud, blev slaaet ned, men det kan ikke nægtes, at man i den sidste Tid er begyndt paa at snigløbe Forbrugerne her i Landet, idet Priserne stiger ustandseligt, men nu ganske jævnt, paa en hel Del Varer, som hører til Befolkningens daglige Livsfor nødenheder. Prisen paa Smør er vistnok saa høj, som den nogen Sinde har været, Prisen paa Æg er ganske urimelig paa denne Tid af Aaret, Prisen paa Fedt er steget, og Prisen paa Margarine er stærkt stigende. Endelig er der Prisen paa Korn, som forekommer mig at være et af de svageste Punkter. Det er jo offentlig kendt, at Regeringen har truffet Foranstaltning til Forsyning her i Landet med Brødkorn fra andre Lande, og det er mig bekendt, at der skal være indkøbt Brødkorn til en Pris, der svarer omtrent til 16 Kr. pr. Td. dansk Rug, men alligevel har Prisen ikke været under 20 Kr. pr. Td. dansk Rug. Nu i de sidste Dage har Forholdene igen forværret sig meget betydeligt. Hvedepriserne er steget ca. 1½ Kr. pr. Td., og Rugprisen gaar igen i Vejret. Vi staar da med saadanne Priser paa Brødkorn og Brød, at de maa kaldes i allerhøjeste Grad uforsvarlige. Jeg tror ikke, det vil være muligt at opretholde disse Priser Vinteren over, saaledes som Forholdene udvikler sig her i Landet. Vi ser, at der er Fabrikker, der beskæftiger 5—600 Mennesker, som pludselig er blevet standset. Enhver kan sige sig selv, at naar saadanne Fabrikker lukker, og 5—600 Mennesker staar paa Gaden, er det for en Del af disse Menneskers Vedkommende af allerstørste Betydning og til allerstørste Skade, naar Brødpriserne er 30—40 Øre højere, end de burde være paa et 8 Punds Brød. En Familie med 7—8 Børn bruger et saadant 8 Punds Brød hver Dag. Det vil sige, at den giver 2 Kr. mere ud til Brød om Ugen. Jeg tror ikke, det er muligt, at vi kan klare Forholdene denne Vinter over, medmindre der paa en eller anden Maade træffes Foranstaltninger, saa Brødpriserne kan trykkes ned. Jeg vil være den højtærede Indenrigsminister meget taknemmelig for, om han, naar han faar Lejlighed til at tage Ordet, vil udtale sig om dette Spørgsmaal.

Det kunde ogsaa interessere mig særligt at høre, hvorledes det er muligt, at

en Institution som De danske Sukkerfabrikker har kunnet faa Lov til at forhøje Sukkerpriserne i Øjeblikket. Vi har flasket disse Fabrikker op i mange Aar ved Toldbeskyttelse. Dette Selskab har tjent enorme Kapitaler; et kolossalt Udbytte har det indhøstet, og det har, synes jeg, i Øjeblikket Udsigt til at tjene meget store Penge, idet deres Overskudsproduktion kan sælges i England og Norge til meget høje Priser. Der er ingen Tvivl om, at de vilde have tjent meget store Penge her i Landet, selv om de havde beholdt den ordinære Pris. De har forhøjet Prisen saa meget, at det, naar man tager Hensyn til Produktionen, andrager 4—5 Mill. Kr. aarlig. Det er i og for sig næsten komisk at tænke sig, at et saadant Aktieselskab ganske uden videre kan udskrive en 4—5 Mill. Kr.s Skattebyrde — for det kan man næsten kalde det — hos den danske Befolkning, medens vi her i Rigsdagen skal strides i umiddelige Tider om en ny Skat paa 4—5 Mill. Kr. Jeg synes ogsaa, at det er en daarlig Tak, De danske Sukkerfabrikker yder den danske Stat for den Toldbeskyttelse, de har haft, naar de nu benytter Lejligheden under de vanskelige Forhold til at skrue Prisen paa Sukker i Vejret. Jeg vil, som sagt, meget ønske, at den højtærede Indenrigsminister vil give Rigsdagen Oplysning om sin Virksomhed og Prisreguleringskommissionens Virksomhed, for saa vidt det er den højtærede Minister muligt, idet jeg beder den højtærede Minister opfatte, hvad jeg her har sagt, som noget, der er fremsat i al Ærbødighed, og som aldeles ikke skal være noget Angreb paa den højtærede Ministers Ledelse. Jeg tror, at den højtærede Minister har den allerbedste Mening i dette Spørgsmaal.

Derefter vil jeg vende tilbage til den højtærede Finansminister, til hvem jeg har adskilligt at sige, om hvilket jeg haaber, at den højtærede Finansminister og jeg meget lettere kan komme overens, end det viste sig i Fjor. Det vedrører de vestindiske Øer. Jeg har to Gange fremdraget dette Spørgsmaal, medens det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) var Finansminister, og jeg maa beklage, at det ærede Medlem fra Æbeltoft aldrig var lydhør for de Klager, der kom fra de vestindiske Øer, hvilket jeg bebrejder ham, ligesom afdøde P. Knudsen bebrejdede Finansminister Vilhelm Lassen, at han i 1906 ikke tog noget Hensyn til de Ønsker, der fremkom fra den indfødte Befolkning paa de vestindiske Øer. Forholdene derovre